

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593729520/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Hoved ind i Hækken og saae da – at der var en stor smuk Have, og i den gik en hvidklædt Pige. Først havde jeg nær troet, at det var min Søster; men den Ubekjendte var ældre, saae ud til at være omtrent elleve Aar, og der var ved hende ikke det Hjertelike som ved min Søster, hun var saa særegent, glimrende smuk, og hun skinnede i de hvide Klæder næsten med Solglands. Pludselig traf et Blik fra hendes store, mørke Øine lige ind i mine, syntes mig, og jeg foer tilbage, som om jeg havde gjort Uret.

Fra den Tid af forsvandt Hjemveet ganske, og selv Guldranken forekom mig, istedenfor som før at række sig hjem til vor Have, beskæftiget med at see over den grønne Mur. Jeg kunde ikke lade være at kigge ind, saa ofte jeg troede, at hun var der, og skjøndt jeg tit saae Selskab af smukke Folks, Mennesker af den Slags, som jeg var vant til at omgaaes, vedligeholdte sig dog længe Forestillingen om, at det egentlig var en Feeverden, især naar hun var tilstede. Hun syntes at virke paa Andre næsten ligesom paa mig. Yngre og ældre Herres viste hende mere Opmærksomhed, end man pleier at vise Børn, og det var mig saa forstaaeligt. Om hun var skjult i en Klynge og blot løftede en Arm, kunde jeg af Maaden, Formen, en egen Virkning paa min Sands, kjende og føle, at det var hende. Hendes Kjole sad anderledes, dens Flige flagrede anderledes i Bevægelsen eller for Vinden end de Andres. Jeg er overbevist om, at hvad Sands jeg senere har haft for Billedhuggerkunst og rene, yndefulde Bevægelser, har jeg faaet vakt eller udvidet ved Synet af hende.

Jeg spurgte ikke Nogen om hende, og det undrede mig ikke, naar der blev indbudt Børn for at more sig med mig – Bryggers havde ingen Børn – at hun ikke var iblandt dem. Min Moder kunde have indbudt hende; Justitsraadinde Brygger ikke. Men jeg var altid genert, naar der blev leget i Haven, fordi jeg forestillede mig, at Alt foregik under Hendes Blik, og at det ikke skulde tage sig godt nok ud for Hende.

Blandt dem, der kom til mig, var en Søsterdatter af Dr. Hilder, en kjon, blond, elleve eller tolv Aars Pige, med eiendommeligt hvide Dueoie. Hendes hele Væsen havde en tilsvarende Blidhed, eller hvad jeg skal kalde det. Det var, som om hun ved fælles Overenskomst var bestemt til at skulle være deltagende for Andre, bære deres Bekymringer, komme i Besiddelse af deres Fortrolighed og aldrig tænke paa sig selv. Af de Ældre blev hun altid udvalgt til at have Til-